

VÄGLEDNING OM MEDELSTORA FÖRBRÄNNINGS- ANLÄGGNINGAR

Förordningen (2018:471) om medelstora förbränningsanläggningar,
bestämmelser som genomför direktivet om begränsning av utsläpp till luften
av vissa föroreningar från medelstora förbränningsanläggningar
(2015/2193/EU)

Kontakt: forbranning@naturvardsverket.se

Innehåll

INLEDNING	5
Minimidirektiv	5
Förhållandet till tillstånd och beslut	6
BEGREPP OCH FÖRKORTNINGAR	7
ORDFÖRKLARINGAR	8
Begrepp som inte definieras i FMF	8
TILLÄMPNINGSSOMRÅDE	10
Skorstensregel för nya förbränningsanläggningar	10
Undantag för vissa anläggningar och verksamheter	12
SKYLDIGHET ATT INFORMERA OCH REGISTRERING	13
BEGRÄNSNINGSVÄRDEN	14
Undantag från begränsningsvärden	14
KONTROLL AV UTSLÄPP	16
Kontroll av kolmonoxid	16
Kvalitetssäkring av utsläppskontroll	16
ÖVRIGA FRÅGOR	18
Mindre anläggningar som inte omfattas av FMF	18

Inledning

Denna vägledning behandlar i första hand förordningen (2018:474) om medelstora förbränningsanläggningar (FMF) som genomför huvuddelen av direktivet om medelstora förbränningsanläggningar (MCPD). I den mån vägledningen innehåller Naturvårdsverkets tolkningar av bestämmelserna framgår det av texten. I dessa delar kan det bli aktuellt med uppdateringar vartefter praxis utvecklas på området. Naturvårdsverket har även fortsättningsvis för avsikt att komplettera vägledningen och hålla den senaste versionen tillgänglig på webbplatsen Förbränning¹.

Förenlighet med direktivets krav säkerställs i regel genom att bestämmelser med motsvarande krav införs i svensk rätt. Om det i en bestämmelse, som baseras på EU-direktiv, finns utrymme för tolkning ska vad som benämns direktivskonform tolkning tillämpas. Enligt praxis från EU-domstolen innebär direktivskonform tolkning att nationella domstolar och myndigheter är skyldiga att, i den utsträckning det är möjligt, tolka en nationell bestämmelse mot bakgrund av direktivets ordalydelse och syfte - för att uppnå det syfte som avses i direktivet. Det innebär att om det i direktivet är en annan formulering ska den svenska bestämmelsen tolkas i överensstämmelse med formuleringen i EU-direktivet. Detta ska göras så långt tolkningsutrymmet i den svenska författningen medger. I de fall där en direktivkonformtolkning kan vara aktuell finns fotnoter som anger lagrum i direktivet.

Synpunkter och tips till kommande versioner av vägledningen tas tacksamt emot via e-post till: forbranning@naturvardsverket.se.

Minimidirektiv

Direktivet om medelstora förbränningsanläggningar (MCPD) är liksom industriutsläppsdirektivet (IED) ett minimidirektiv. Det betyder att direktivet inte förhindrar medlemsstaterna att behålla eller införa strängare skyddsåtgärder om de anser att det behövs². Bestämmelserna i FMF anger endast den lägsta miljöambitionen som alltid ska gälla för alla berörda anläggningar. Prövningsmyndigheten kan därför, i det enskilda fallet, besluta om strängare krav med stöd av miljöbalkens (MB) allmänna hänsynsregler. I FMF anges krav på högsta tillåtna utsläpp av stoft, kväveoxider och svavel-dioxid. Det är också noggrant beskrivet hur utsläppen ska mätas. Villkoren i tillståndet ska däremot sättas med stöd av de allmänna hänsynsreglerna i 2 kap. MB. I många fall leder det till strängare krav än vad som anges i FMF.

Miljööverdomstolen har i ett mål³ där prövningen av en anläggning omfattades av ett minimidirektiv konstaterat att tillståndsmyndigheten måste ta ställning till om det finns skäl att föreskriva strängare krav än den då gällande föreskriften NFS 2002:26.

¹ Vägledningssidor förbränning: <http://www.naturvardsverket.se/Stod-i-miljoarbetet/Vagledning/Forbranning/>

² Se ingressen (24) MCPD "I enlighet med artikel 193 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) hindrar inte detta direktiv medlemsstaterna från att behålla eller införa strängare skyddsåtgärder." [...]

³ [Mål nr M 10149–06](#), den 18 april 2008, sidan 13 sista stycket

Förhållandet till tillstånd och beslut

FMF gäller, enligt 17 §, utöver de villkor som gäller för verksamheten enligt en dom, ett beslut om tillstånd eller ett föreläggande enligt miljöbalken eller motsvarande äldre bestämmelser. Förordningen gäller således, i tillämpliga delar, framför beslut av individuell karaktär och bryter befintliga tillstånds rättskraft. Att begränsningsvärden anges i såväl tillståndsvillkor och förelägganden som i FMF, får den följd att verksamhetsutövare måste följa både FMF och eventuella tillstånd eller beslut. Verksamhetsutövaren ska även kunna redogöra för hur samtliga krav uppfylls. Läs mer om bakgrunden i [Naturvårdsverket Rapport 6765 Genomförande av MCP-direktivet \(2017\)](#)⁴.

⁴ Rapport 6765: <http://www.naturvardsverket.se/Documents/publikationer6400/978-91-620-6765-6.pdf?pid=20507>

Begrepp och förkortningar

Begrepp	Förklaring
ABPF	EU:s förordning om animaliska biprodukter, 1069/2009/EG
Ekodesigndirektivet	EU:s förordning om upprättande av ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter 2009/125/EG
FFA	Förordning (2013:253) om förbränning av avfall
FMF	Förordning (2018:471) om medelstora förbränningsanläggningar
FSF	Förordning (2013:252) om stora förbränningsanläggningar
MCPD	Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2193 av den 25 november 2015 om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från medelstora förbränningsanläggningar ⁵
MPF	Miljöprövningsförordning (2013:251)

⁵ MCPD (svenska resp. engelska): (SV) <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/PDF/?uri=CELEX:32015L2193&from=EN>
(EN) <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/PDF/?uri=CELEX:32015L2193&from=EN>

Ordförklaringar

Förbränningsanläggning (2 §): En teknisk utrustning i vilken ett eller flera bränslen oxideras för att den frigjorda energin ska kunna utnyttjas.

Anläggningseffekt (3 §): En medelstor förbränningsanläggnings sammanlagda installerade tillförda effekt.

Medelstor förbränningsanläggning (4 §): En medelstor förbränningsanläggning är

1. en förbränningsanläggning där anläggningseffekten är en megawatt eller högre men högst 50 megawatt, eller
2. två eller flera nya förbränningsanläggningar som var för sig har en anläggnings-effekt som är en megawatt eller högre och vars anläggningseffekter ska räknas samman, om anläggningarna
 - a. är konstruerade så att rökgaser från dem släpps ut genom en gemensam skorsten, eller
 - b. är installerade så att det med hänsyn till de tekniska och ekonomiska förutsättningarna skulle vara möjligt att släppa ut rökgaser från dem genom en gemensam skorsten.

2018-anläggning (5 §): Förbränningsanläggning som togs i drift senast den 19 december 2018. Se vägledning om ”idrifttagning” under avsnittet *Begrepp som inte definieras i FMF*.

Ny förbränningsanläggning (5 §): Anläggning som inte är en 2018-anläggning.

Begrepp som inte definieras i FMF

Installerad tillförd effekt: Begreppet installerad tillförd effekt definieras inte i FMF. Det är dock något som Naturvårdsverket får återkommande frågor om. Begreppet "tillförd effekt" innebär förenklat den effekt som tillförs med bränslet. Det kallas också bränsleeffekt och är så mycket energi per tidsenhet som matas in i pannan med bränslet. Naturvårdsverkets tolkning är att begreppet "installerad tillförd effekt" avser den högsta bränsleeffekt som en förbränningsanläggning är konstruerad för att kunna köras på kontinuerligt, utan att skadas eller äventyra säkerheten. Under en kortare period kan ibland något högre bränsleeffekt matas in än vad som motsvarar den installerade tillförda effekten (exempelvis tillfällen då förbränningsanläggningen går på ”hög- eller överlast” jämfört med vad tillverkaren har angivit som konstruktions- eller garanti-effekt).

Om en förbränningsanläggning byggs om kan den högsta effekten som kan tillföras ändras. Det är inte ovanligt vid övergång från fossilbränsle till biobränsle. Frågan kan då uppkomma om förbränningsanläggningen efter ombyggnation omfattas av FMF, eller vilka begränsningsvärden som ska tillämpas. Naturvårdsverkets uppfattning i sådana fall är att en förbränningsanläggning ska anses ha en ny lägre installerad tillförd effekt endast i det fall som den är permanent ombyggd så att det under en längre tid inte går att köra den (utan att skador uppstår eller att säkerheten äventyras) vid den ursprungliga installerade tillförda effekten. Med permanent avses i sammanhanget en

teknisk, fysisk ändring som inte enkelt kan justeras fram och tillbaka år till år och att ändringen ska vara bestående för en längre period. Naturvårdsverket är tveksam till att en elektronisk omprogrammering i driftdatorn kan vara en sådan ändring.

Naturvårdsverket bedömer även att det inte räcker med att verksamhetsutövaren skriftligen åtar sig att inte köra förbränningsanläggningen på högre effekt utan att vidta några ytterligare förändringsåtgärder. Slutligen är det alltid upp till en prövnings- eller tillsynsmyndighet att bedöma förändringen i det enskilda fallet. Naturvårdsverket känner inte till att det finns relevant praxis.

Idrifttagning: Naturvårdsverket känner inte till att det generellt finns någon tydlig definition av ”tagits i drift” i förarbeten eller rättspraxis och begreppet finns inte heller definierat i FMF eller MCPD. Här anser Naturvårdsverket att utgångspunkten för vad som är att anse med ”i-drifttagen” kan bedömas med hjälp av definitionen av drifttimmar⁶ som återfinns i 6 § FMF. Naturvårdsverket menar att definitionen gör gällande att från den stunden som anläggningen genererar utsläpp till luft så är den att betrakta som ”i drift”. Vidare menar Naturvårdsverket att det av tillståndet bör framgå vad som gäller även under driftsättning, till exempel om något annat skulle gälla vad gäller utsläppsbegränsningar, fram till att en eventuell provdrift är avslutad. Om det inte framgår av tillståndet att något annat ska gälla under driftsättning bör anläggningen anses ha tagits i drift vid den tidpunkt då verksamhetsutövaren har tagit tillståndet i anspråk.

⁶ Drifttimmar: den tid, uttryckt i timmar, under vilken en förbränningsanläggning är i drift och släpper ut utsläpp till luften, med undantag för start- och stopperioder

Tillämpningsområde

Tillämpningsområdet för FMF styrs i huvudsak av definitionerna av ”medelstor förbränningsanläggning” och ”anläggningseffekt”.

Enskilda förbränningsanläggningar med en installerad tillförd effekt på en megawatt (MW) eller högre (≥ 1 MW), men som högst 50 megawatt (≤ 50 MW) är en medelstor förbränningsanläggning, 4 § p. 1 FMF. Det gäller både 2018- och nya förbränningsanläggningar.

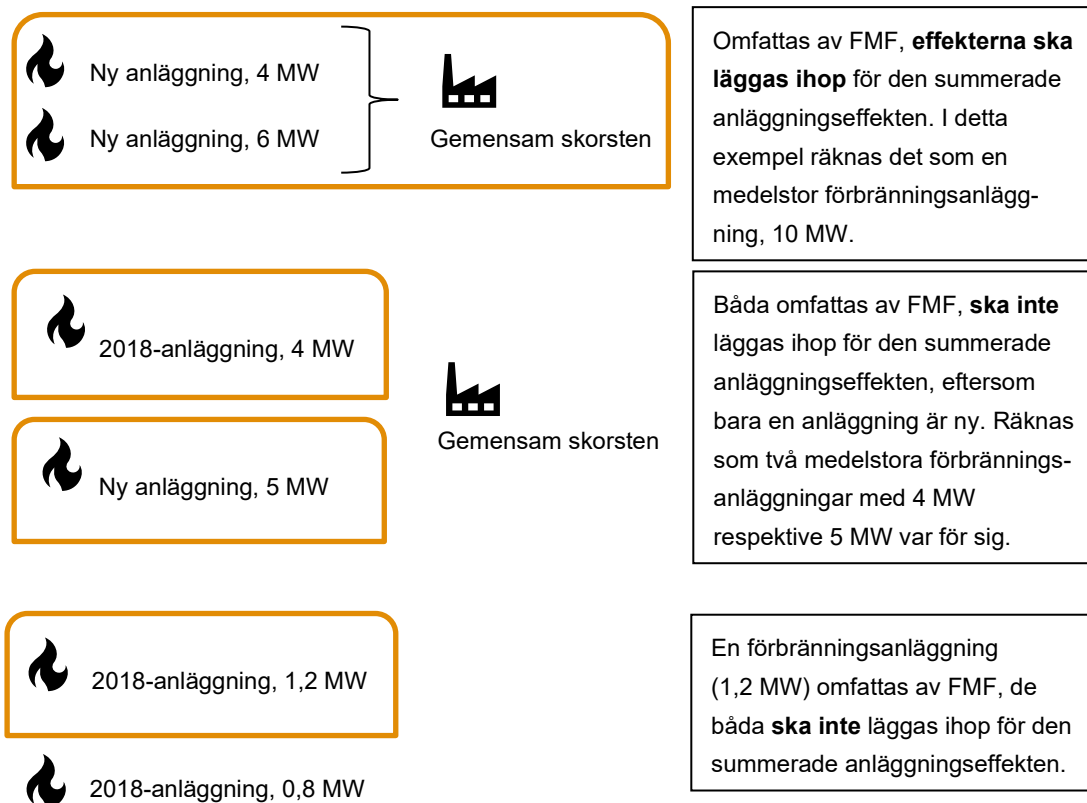
Det finns liksom för stora förbränningsanläggningar en sammanräkningsregel i paragrafens andra punkt. Detta gör att FMF även ska tillämpas på en kombination av nya medelstora förbränningsanläggningar där den sammanlagda installerade tillförda effekten är 50 MW eller mer.

En panna med lägre effekt än en megawatt räknas inte som en medelstor förbränningsanläggning, men träffas av miljöbalken generellt och i vissa fall även av Ekodesign-direktivet. Läs mer om det under avsnittet *Mindre anläggningar som inte omfattas av FMF*.

Skorstensregel för nya förbränningsanläggningar

Det är bara nya förbränningsanläggningar (där vardera har en anläggningseffekt av 1 megawatt eller högre) där det bedöms finnas förutsättningar både tekniskt och ekonomiskt att ha en gemensam skorsten som ska summeras, se figur 1. En skorsten är en konstruktion som innehåller en eller flera rökgaskanaler genom vilka rökgaser leds ut i luften. Förbränningsanläggningar som är anslutna till olika skorstenar kan bedömas vara del i en enda förbränningsanläggning om det med hänsyn till de tekniska och ekonomiska förutsättningarna skulle vara möjligt att istället använda en gemensam skorsten.

Bedömningen utgår alltså ifrån om en sådan lösning hade varit tekniskt möjlig och rimlig att genomföra *i teorin*, inte utifrån den faktiska lösning som valts. Befintliga 2018-anläggningar, även de som har en gemensam skorsten, utgör en medelstor förbränningsanläggning var för sig.

Figur 1. Tre exempel på när anläggningseffekter ska summeras respektive inte summeras. Orange ram demonstrerar när FMF är tillämplig för enskilda eller summerade anläggningseffekter

Ett exempel på nya medelstora förbränningsanläggningar, som Naturvårdsverket har noterat blir mer vanligt förekommande, är reservkraft som installeras i serverhallar. Varje enskild förbränningsanläggning har ofta en installerad tillförd effekt i det lägre intervallet för förordningens tillämpningsområde. Eftersom de ofta förekommer i ett stort antal på samma plats kan den summerade anläggningseffekten överstiga 50 MW men ändå omfattas av bestämmelserna i FMF⁷. I exemplet understiger varje enskild förbränningsanläggning installerade effekt 15 MW, vilket medför att de inte ska tas med i en beräkning av den sammanlagda totala installerade tillförda effekten för en stor förbränningsanläggning, enligt 36 § FSF.

För ytterligare vägledning kring förbränningsanläggningar och förbränningsförordningarnas tillämpningsområden⁸ se Naturvårdsverkets webbplats. Många gånger krävs det bedömningar i flera led.

⁷ Artikel 2.2 MCPD preciserar gränsdragningen mellan IED och MCPD genom att där anges att i vissa fall omfattas förbränningsanläggningar som är större än 50 MW tillförd installerad effekt. Detta framgår också av ingressen (14) i MCPD där det anges "För att undvika lagstiftningsluckor bör detta direktiv även vara tillämpligt på en kombination av nya medelstora förbränningsanläggningar om den sammanlagda installerade tillförda effekten är minst 50 MW, utan att detta påverkar kapitel III i direktiv 2010/75/EU"

⁸ Vägledningssidor förbränning: <http://www.naturvardsverket.se/Stod-i-miljoarbetet/Vagledning/Forbranning/> och exempel på tillämpningar: <http://www.naturvardsverket.se/upload/stod-i-miljoarbetet/vagledning/forbranning/exempel-illustrationer-tillampningsomrade.pdf>

Undantag för vissa anläggningar och verksamheter

Av 15 § FMF anges ett antal typer av förbränningsanläggningar som förordningen inte ska tillämpas på. Förbränningsanläggningar som omfattas av FSF eller FFA kan inte också omfattas av FMF, 15 § p. 2 och 3. FMF undantar inte avfallsbränslen generellt, men utgångspunkten är att de förbränningsanläggningar som förbränner avfall omfattas av FFA oavsett installerad tillförd effekt. I FFA är vissa avfallsslag undantagna förordningens tillämpningsområde, 17 § FFA. De förbränningsanläggningar som endast förbränner dessa avfallsslag kan därmed komma att omfattas av FMF.

Av 15 § p. 4 FMF framgår att förbränningsanläggningar där rökgasen används för direkt uppvärmning, torkning eller annan behandling av föremål eller material, dvs inte går direkt till en skorsten efter förbränning, är undantagna. Naturvårdsverket menar att syftet med undantaget är att det ska vara möjligt att kontrollera emissioner i skorstenen från förbränning. Om rökgasen har kontaminerats på väg till skorsten genom direktkontakt med annat material kan det inte garanteras att enbart förbränningen har gett upphov till uppmätta utsläppsnivåer. Anläggningar som Naturvårdsverket bedömer kan omfattas av undantaget förekommer bland annat inom vissa industrier där rökgaserna (direkt) används i en process för att torka produkter eller material, till exempel att torka spannmål eller lackerat gods. Används rökgasen från förbränningen istället för att värma vatten som sedan kokar produkter eller värmer olja som friterar livsmedel kan det anses vara en indirekt användning av rökgaser. Naturvårdsverket bedömer därför att de processerna inte ska ingå i undantaget.

Skyldighet att informera och registrering

En medelstor förbränningsanläggning får enligt 21 § FMF inte vara i drift utan att vara registrerad. Tillsynsmyndigheten ska registrera en medelstor förbränningsanläggning och underrätta verksamhetsutövaren om det inom en månad från den dag då fullständig information enligt 18 § kommit in till myndigheten (22 §). Av 18 § FMF framgår verksamhetsutövarens skyldighet att informera tillsynsmyndigheten, bestämmelsen anger vilka uppgifter⁹ som verksamhetsutövaren ska lämna. Uppgifter som behöver lämnas in innefattar exempelvis verksamhetsutövarens kontaktuppgifter, koordinater för en stationär anläggning, verkningsgrad och reningsutrustning.

Tillsynsmyndigheten ska efter registrering offentliggöra uppgifter ur registret på en webbplats som allmänheten har tillgång till, 23 § FMF¹⁰. Personnummer, födelsedatum eller bostadsadresser får inte offentliggöras. Naturvårdsverket har gjort en översiktlig sökning på vilka uppgifter tillsynsmyndigheter har offentliggjort efter registrering och kan konstatera att det varierar. Bestämmelserna i 18 § FMF anger att fler uppgifter än de som anges i MCPD:s bilaga 1 ska registreras. Naturvårdsverket anser mot bakgrund av detta att det åtminstone är de uppgifter som anges i direktivets bilaga som bör offentliggöras.

⁹ Se MCPD bilaga 1

¹⁰ Se MCPD artikel 5

Begränsningsvärden

Förordningens övergångsbestämmelser gör att verksamhetsutövare med befintliga förbränningsanläggningar ges tid till att registrera och uppfylla begränsningsvärdena för emissioner till luft. För nya förbränningsanläggningar har registreringskyldigheten och begränsningsvärdena redan börjat att gälla.

Tabell 1. Översikt övergångsbestämmelser

Bestämmelse	Ny anläggning, högst 5MW	Ny anläggning, > 5MW	2018-anläggning, högst 5MW	2018-anläggning, > 5MW
Registrering, 21 §	1 juni 2018	1 juni 2018	1 januari 2029	1 januari 2024
Begränsningsvärden, 29 - 32 §§	20 december 2018	20 december 2018	-	-
Begränsningsvärden, 25 - 28 §§	-	-	1 januari 2030	1 januari 2025

Undantag från begränsningsvärden

Av 37 § FMF framgår att för en *ny anläggning* med högst 500 drifttimmar per år, beräknat som ett rullande medelvärde under en treårsperiod, gäller inte begränsningsvärdena enligt 29–32 §§. I det fall fasta bränslen förbränns är dock begränsningsvärdet för stoft 100 mg per kubikmeter normal torr gas. Krav på kontroll av kolmonoxid gäller dock fortfarande, se vidare under avsnittet *Kontroll av utsläpp*.

Vid en tolkning av formuleringen i 37 §, ”*ny förbränningsanläggning* som har högst 500 drifttimmar per år...”, bör definitionen av *ny anläggning* användas.

Naturvårdsverket menar att detta innebär att det är den sammanlagda drifttiden för de två eller flera förbränningsanläggningarna som ingår i den sammanlagda anläggnings-effekten som avses.

Motsvarande krav för *2018-anläggningar* framgår av 35 §, men då ska det rullande medelvärdet av 500 timmar beräknas på en femårsperiod. I det fall fasta bränslen förbränns är begränsningsvärdet för stoft 200 mg per kubikmeter normal torr gas.

Exempel: Vilka parametrar ska mätas och när ska de mätas då en *ny anläggning* som förbränner bioolja, har en begränsad årlig drifttid och därmed är undantagen begränsningsvärden enligt 37 §?

Bioolja är inte ett fast bränsle och ett undantag för begränsningsvärden medför att det bara finns ett krav att mäta kolmonoxid. Den första mätningen ska göras senast inom fyra månader från antingen den dagen anläggningen registrerades eller togs i drift (om den dagen inträffade efter dagen för registrering).

Verksamhetsutövaren har, enligt 18 § FMF¹¹, en skyldighet att lämna uppgifter om uppskattad årlig drifttid till tillsynsmyndigheten. Dessa uppgifter ska sedan kunna ligga till grund för tillsynsmyndighetens bedömning om bestämmelserna om undantag i 35-37 §§ kan tillämpas. Detta följer även av kunskapskravet i 2 kap 2 § miljöbalken och bestämmelser om verksamhetsutövarens egenkontroll i 26 kap. 19 § miljöbalken.

¹¹ Se MCPD artikel 7 p. 5 och 6

Kontroll av utsläpp

Verksamhetsutövaren ansvarar för att kontrollera utsläpp till luft. Av 43 § FMF framgår att kontrollen ska omfatta svaveldioxid, kväveoxider och stoft i det fall förbränningsanläggningen omfattas av ett begränsningsvärde enligt förordningen. Av 43 § framgår även att kolmonoxid alltid ska mätas, oavsett om det finns ett begränsningsvärde¹². Det kravet omfattar då även reservkraftsanläggningar, som många gånger har en kort årlig drifttid, och därmed inte omfattas av begränsningsvärden, se avsnittet om *Undantag från begränsningsvärden*.

Kontroll av kolmonoxid

Naturvårdsverket bedömer att förordningens krav på kontroll genom mätning av utsläpp till luft av kolmonoxid ska säkerställa att orimliga utsläpp av kolmonoxid inte sker. Vad som kan anses vara orimligt anser Naturvårdsverket måste bedömas i varje enskilt fall och utifrån den medelstora förbränningsanläggningens förutsättningar. I avsaknaden av begränsningsvärden följer det nedan en allmän bakgrund och inledning till vägledning kring utsläpp av kolmonoxid.

I skäl 10 och 30 i ingressen till MCPD framgår:

”För att driften av en medelstor förbränningsanläggning inte ska leda till försämrad luftkvalitet bör de åtgärder som vidtas för att begränsa utsläppen av svaveldioxid, kväveoxider och stoft till luften inte medföra ökade utsläpp av andra föroreningar, till exempel kolmonoxid.”

”Kommissionen bör bedöma behovet av att ändra de gränsvärden för utsläpp som fastställs i bilaga II för nya medelstora förbränningsanläggningar på grundval av den modernaste tekniken. Kommissionen bör då också överväga behovet av att fastställa särskilda gränsvärden för utsläpp av andra föroreningar, såsom kolmonoxid och eventuella miniminormer för energieffektivitet”.

Utsläpp till luft från förbränningsanläggningar beror på kombinationen bränsle, förbränningsteknik och reningsåtgärder. Vissa förekomster av föroreningar beror av bränslets sammansättning och egenskaper, medan halten av till exempel kolmonoxid även i hög grad beror på förbränningsbetingelserna. Halten kolmonoxid vid förbränning fungerar som en indikation på hur fullständig förbränningen är, men kan även vara en fråga om optimering av driften exempelvis vad avser relationen kväveoxider – kolmonoxid. Viss ledning till vilka halter av kolmonoxidutsläpp som förbränning av olika bränslen ger finns i [Naturvårdsverkets branschfakta Förbränningsanläggningar för energiproduktion inklusive rökgaskondensering \(2005\)](#)¹³.

Kvalitetssäkring av utsläppskontroll

Förordningens bestämmelser för hur utsläppsmätning ska kvalitetssäkras, 48-50 §§, följer av MCPD Bilaga III Utsläppsövervakning och bedömning av efterlevnad, Del 1 Utsläppsövervakning från verksamhetsutövarens sida. Punkten 7 beskriver hur mätningar ska göras ”*Provtagning och analys av förorenande ämnen och mätningar av*

¹² Se MCPD artikel 1 och bilaga III del 1

¹³ Branschfakta: <http://www.naturvardsverket.se/Documents/publikationer/620-8196-9.pdf>

driftsparametrar [...] ska grundas på metoder som möjliggör tillförlitliga, representativa och jämförbara resultat. Metoder som är förenliga med harmoniserade EN-standarder ska antas uppfylla detta krav. Under varje mätning ska anläggningen vara i drift under stabila förhållanden och med en representativ jämn last. Start- och stopperioder ska därvid undantas”.

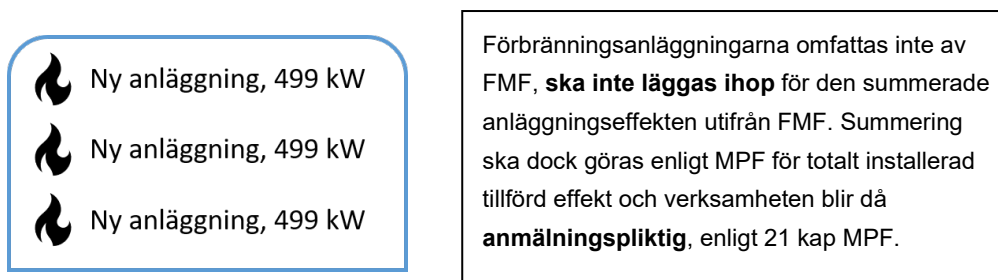
I Naturvårdsverkets [vägledning om stora förbränningsanläggningar](#)¹⁴ beskrivs (sidan 20 och framåt) kvalitetssäkring av utsläppskontroll och standardmetoder. Att använda sig av standarder för mätningar för att uppfylla förordningens krav har samma innebörd för medelstora förbränningsanläggningar.

¹⁴ Vägledning om stora förbränningsanläggningar, version 1, 2020-02-06:
<http://www.naturvardsverket.se/upload/stod-i-miljoarbetet/vagledning/industriutslappsdirektivet/vagledning-om-stora-forbranningsanlaggningar.pdf>

Övriga frågor

Mindre anläggningar som inte omfattas av FMF

Mindre förbränningsanläggningar (<1 MW) som inte träffas av FMF kan fortfarande vara anmälningspliktiga enligt miljöprövningsförordningen (MPF). Figur 2 nedan illustrerar ett exempel där tre förbränningsanläggningar, med vardera en installerad tillförd effekt av 499 kW, blir anmälningspliktiga med verksamhetskod 40.60, enligt 21 kap. 11 § 1 p. MPF. De tre förbränningsanläggningarna tillsammans har en total installerad tillförd effekt som är mer än 500 kW.

Figur 2. Exempel som visar tre förbränningsanläggningar som inte omfattas av FMF, men där totalt installerad effekt gör att de träffas av anmälningsplikt enligt MPF vilket illustreras med blå ram

För mindre förbränningsanläggningar gäller Ekodesigndirektivet, vilket antogs juli 2015. Ekodesigndirektivet är ett ramdirektiv, vilket innebär att direktivet sätter ramar för hur krav ska tas fram och vad som kan regleras. Specifika krav för olika produkter sätts sedan i produktförordningar. Där regleras också när kraven börjar gälla och hur mätningar och kontroll ska gå till. Det är Energimyndigheten som ansvarar för vägledning om ekodesigndirektivet¹⁵. De olika produktförordningarna hittas på [Energi-myndighetens webbplats](#)¹⁶.

Det finns en lagstiftningslucka mellan Ekodesigndirektivet och MCPD, dvs för pannor med en installerad tillförd effekt mellan 500 kW och 1 MW. För dessa förbränningsanläggningar finns inga generella begränsningsvärden. Detta har noterats av Europaparlamentet och rådet och det framgår av skäl 5 i ingressen till MCPD.

Vid prövning i anmälningsärenden ska tillsynsmyndigheten göra en bedömning utifrån hänsynsreglerna i 2 kap. miljöbalken och besluta om försiktighetsmått för verksamheten. Vad som är behövliga och skäligen skyddsåtgärder eller försiktighetsmått i det enskilda fallet ska bedömas efter en avvägning enligt 2 kap. 3 och 7 §§ miljöbalken.

¹⁵ Energimyndighetens information om Ekodesigndirektivet: <http://www.energimyndigheten.se/energieffektivisering/jag-ar-saljare-eller-tillverkare-av-produkter/ekodesign-energimarkning-och-ce-markning/ekodesign/ekodesigndirektivet/>

¹⁶ Energimyndighetens webbplats: <http://www.energimyndigheten.se/>